

Bandera vermella

Haver traspassat una línia li va proporcionar una empenta interior que fins llavors desconeixia

Foto: Mimi Anderson

Va treure el pen d'una estrebada i el Mac el va renyar, però no es va acabar el món, i ni tan sols se li va esborrar cap informació ni del disc dur ni del llapis de memòria. En Llorenç se'n feia creus: ell era un home d'ordre, convençut que qualsevol mal comportament havia de ser sancionat d'alguna manera. Qui la fa la paga i el pecat porta la penitència i és així com funcionen les coses.

Haver traspassat una línia li va proporcionar una empenta interior que desconeixia i que li agradava. Va guanyar confiança en si mateix, tant per haver comès una acció digna de ser castigada com per haver-ne sortit impune. Se li va disparar l'adrenalina o ves a saber què. Semblava un home nou. Un altre.

Amb aquest esperit impropri d'ell va sortir al carrer i va estar temptat de creuar sense mirar. No ho va fer, però sí que es va mostrar menys prudent que de costum. Als trams sense semàfor, solia ancorar-se a la vorera fins que estava segur que no l'atropellaria cap cotxe ni si per mala sort ensopegava i queia a la calçada tan llarg com era. Aquell dijous es va limitar a fer una llambregada a banda i banda i va avançar amb un pas tan ferm que perdre l'equilibri gairebé esdevenia una hipòtesi inviable.

Per dinar va ingerir el doble de calories de la quantitat diària recomanada per a un adult segons les directrius sanitàries europees. Un dia és un dia i tard o d'hora la palmarà tothom. Després li va

venir de gust dutxar-se amb aigua freda i, per primera vegada des que tenia ús de raó (i abans i tot), no va esperar-se les dues hores reglamentàries per evitar un tall de digestió. Sí, d'acord, això del tall de digestió és un mite sense base científica, però al Llorenç li costava de creure que no tingués cap mena de fonament. Val a dir que es va dutxar i no es va morir ni va tenir mal de panxa ni res.

Cada cop que desafiava una norma i se'n sortia, guanyava coratge. Aquell mateix vespre va recuperar l'agenda de paper, relegada en un calaix d'ençà que feia servir el calendari del gemail, i va repassar els telèfons que hi criaven més pols. En va marcar un, sense èxit. Va provar sort amb un altre número, el d'una companya d'universitat que anys enrere va estar a punt de fer-li perdre l'oremus. En Llorenç se n'havia distanciat justament per por de desitjar-la massa. Va preferir casar-se amb la Maria, una noia tranquil·la que es llevava cada matí a la mateixa hora, incloent-hi diumenges i festius i dies de lliure disposició.

Va enxampar l'Ariadna amb la guàrdia baixa. Tenia dos fills d'un matrimoni anterior, que ara passaven dues setmanes de vacances amb el seu pare, i sortia d'una relació que havia fet aigües. Estava sola i mig deprimida i aquella línia directa amb el passat li va anar que ni feta a mida. I tant que acceptava d'anar a fer una cervesa. Necessitava ofegar penes, mals rotllos i fantasmes.

Van quedar en un bar d'una plaça de Gràcia, i en Llorenç de seguida va notar que la taula i la roba li feien nosa: volia tocar l'Ariadna, fer-la seva. El desig contingut durant tants anys li va rebrotar amb una força insòlita. La va convidar a casa (?la Maria és a l'apartament de platja, cap problema?) i es va haver de contenir per no despullar-la a l'ascensor. Embogit com estava, si no van prescindir del condó és perquè l'Ariadna tenia més seny que ell. I més possibilitats de quedar prenyada, això també.

L'endemà, a l'autopista, en Llorenç va flirtejar perillosament amb el límit de velocitat permesa. Per miracle, va arribar viu a Coma-ruga. Un petó de circumstàncies a la Maria i ell que arrenca a córrer cap a la platja. Quan va veure que hi onejava la bandera vermella, els ulls li van brillar com mai.